

Γιάννης Ρεμούνδος

ΞΙΝΟΜΗΛΟ
από 11 ετών

Ο θείος μου ο Κασικοπόδαρος

ΠΑΙΔΙΚΗ ΛΟΓΟΤΕΧΝΙΑ

ΤΙΤΛΟΣ ΒΙΒΛΙΟΥ: **Ο θεός μου ο κασικοπόδαρος**
ΣΥΓΓΡΑΦΕΑΣ: Γιάννης Ρεμούνδος
ΕΠΙΜΕΛΕΙΑ – ΔΙΟΡΘΩΣΗ ΚΕΙΜΕΝΟΥ: Χρυσούλα Τσιρούκη
ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΣΗ: Χρήστος Δήμος
ΗΛΕΚΤΡΟΝΙΚΗ ΣΕΛΙΔΟΠΟΙΗΣΗ: Ελένη Σταυροπούλου
ΕΚΤΥΠΩΣΗ: Σταμάτιος Κοτσάτος & ΣΙΑ Ο.Ε.
ΒΙΒΛΙΟΔΕΣΙΑ: Κωνσταντίνα Παναγιώτου & ΣΙΑ Ο.Ε.

© Γιάννης Ρεμούνδος, 2010
© ΕΚΔΟΣΕΙΣ ΨΥΧΟΓΙΟΣ Α.Ε., Αθήνα 2010

Πρώτη έκδοση: Οκτώβριος 2010, 2.000 αντίτυπα

ISBN 978-960-453-769-3

Τυπώθηκε σε 100% ανακυκλωμένο χαρτί.

Το παρόν έργο πνευματικής ιδιοκτησίας προστατεύεται κατά τις διατάξεις του Ελληνικού Νόμου (Ν. 2121/1993 όπως έχει τροποποιηθεί και ισχύει σήμερα) και τις διεθνείς συμβάσεις περί πνευματικής ιδιοκτησίας. Απαγορεύεται απολύτως η άνευ γραπτής άδειας του εκδότη κατά οποιουδήποτε τρόπο ή μέσο αντιγραφή, φωτοανατύπωση και εν γένει αναπαραγωγή, εκμίσθωση ή δανεισμός, μετάφραση, διασκευή, αναμετάδοση στο κοινό σε οποιαδήποτε μορφή (ηλεκτρονική, μηχανική ή άλλη) και η εν γένει εκμετάλλευσή του συνόλου ή μέρους του έργου.

ΕΚΔΟΣΕΙΣ ΨΥΧΟΓΙΟΣ Α.Ε.
Έδρα: Τατοίου 121
144 52 Μεταμόρφωση
Βιβλιοπωλείο: Μαυρομικάλη 1
106 79 Αθήνα
Τηλ.: 2102804800
Telefax: 2102819550
www.psichogios.gr
e-mail: info@psichogios.gr

PSICHOGIOS PUBLICATIONS S.A.
Head office: 121, Tatoiu Str.
144 52 Metamorfossi, Greece
Bookstore: 1, Mavromichali Str.
106 79 Athens, Greece
Tel.: 2102804800
Telefax: 2102819550
www.psichogios.gr
e-mail: info@psichogios.gr

Σεργία
ΕΙΝΟΜΗΛΟ

Γιάννης Ρεμούδος

Ο Θείος μου ο Κασικοπόδαρος

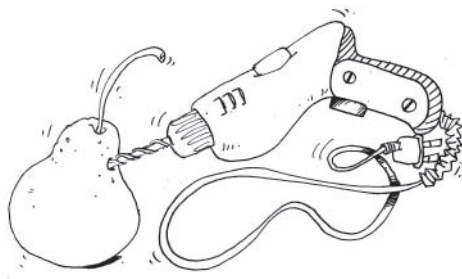

Εικονογράφηση:
Χρήστος Δήμος

Ο ΓΙΑΝΝΗΣ ΡΕΜΟΥΝΔΟΣ γεννήθηκε το 1950 στον Πειραιά. Σπούδασε στην Πάντειο Σχολή. Έζησε στη Δανία, τη Γιουγκοσλαβία, τη Γερμανία και για αρκετό διάστημα στην Κρήτη. Έχει δύο παιδιά και σήμερα ζει στον Πειραιά. Από μικρός είχε δείξει κλίση προς το γράψιμο και έχει ήδη εκδώσει αρκετά βιβλία. Από τις Εκδόσεις ΨΥΧΟΓΙΟΣ κυκλοφορούν τα βιβλία του: ΑΠΟ ΠΟΥ ΠΑΝΕ ΓΙΑ ΤΗΝ ΟΔΟ ΔΕΛΗΓΙΑΝΝΗ; που τιμήθηκε με το Βραβείο Μυθιστορήματος 1999 από τον Κύκλο του Ελληνικού Παιδικού Βιβλίου, ΠΩΣ ΤΑ ΠΕΡΑΣΕΣ ΣΤΟ ΒΟΛΟ, ΚΩΣΤΑΚΗ; που τιμήθηκε με το Βραβείο Μυθιστορήματος 1999 από τη Γυναικεία Λογοτεχνική Συντροφιά, ΤΟ ΚΥΝΗΠΙ ΤΟΥ ΚΡΥΜΜΕΝΟΥ ΘΗΣΑΥΡΟΥ, που τιμήθηκε με το Βραβείο Μυθιστορήματος 2002 από τη Γυναικεία Λογοτεχνική Συντροφιά, ΤΟ ΜΥΣΤΗΡΙΟ ΤΗΣ 21ΗΣ ΧΑΝΤΡΑΣ, ΤΗΣ ΚΑΚΟΜΟΙΡΑΣ! ΑΧ, ΑΥΤΟΣ Ο ΟΜΗΡΟΣ! ΟΝΕΙΡΟ ΕΙΝΑΙ, ΘΑ ΠΕΡΑΣΕΙ! ΠΕΝΤΕ ΜΕΡΕΣ ΠΟΥ ΣΥΓΚΛΟΝΙΣΑΝ ΤΟ ΣΠΙΤΙ ΜΑΣ και ΤΟ ΑΙΝΙΓΜΑ ΤΟΥ ΧΑΜΕΝΟΥ CD PLAYER. Επίσης κυκλοφορούν τα βιβλία του για ενήλικους ΒΑΖΩ ΤΗ ΜΟΝΑΞΙΑ, ΒΑΛΕ ΤΟ ΟΝΕΙΡΟ! ΚΥΝΗΓΩΝΤΑΣ ΤΟ ΧΑΡΤΙΝΟ ΦΕΓΓΑΡΙ και ΤΟ ΕΓΚΛΗΜΑ ΤΗΣ ΟΔΟΥ ΑΛΟΗΣ. Ο Γιάννης Ρεμούνδος ασχολείται παράλληλα με τη φωτογραφία κι έχει κάνει εκθέσεις με ζωγραφισμένες και ψηφιακές φωτογραφίες.

Πρόλογος

Πώς βρέθηκαν στα χέρια μου αυτές οι ιστορίες

Ένα απόγευμα του καλοκαιριού, καθώς είχα βαρεθεί να τεμπελιάζω στο μπαλκόνι κοιτάζοντας μελαγχολικά τα πορτοκαλοροδινομενεξελιά χρώματα του δειλινού, έριξα μια ματιά στο ηλεκτρονικό ταχυδρομείο. Προς μεγάλη μου έκπληξη βρήκα το παρακάτω κείμενο.

Κύριε συγγραφέα, χαίρετε!

Ονομάζομαι Αλέξης Κοτρώνης, είμαι δέκα χρόνων και κατοικώ στην Πάτρα. Μένω σε ένα διαμέρισμα μαζί με τους γονείς μου και τη γιαγιά μου. Όπως καταλάβατε, είμαι μοναχογιός και με έχουν μη βρέξει και μη σάξει. Ο μπαμπάς μου ονομάζεται Λάμπρος Κοτρώνης και είναι οφθαλμίατρος. Η μαμά μου λέγεται Ξένια Κοτρώνη και είναι ερευνήτρια. Τη γιαγιά

μου τη λένε Ιωάννα, αλλά τη φωνάζουμε «Γιαννούλα», κι είναι στενοχωρημένη. Ο παππούς μου ο Αντρέας υπερασπίζεται τα αγροτικά προϊόντα της Ελλάδας στο Ευρωκοινοβούλιο και το μισό καιρό μένει στις Βρυξέλλες, τον άλλο μισό στην Αθήνα, κι ό,τι περισσέψει έρχεται και στην Πάτρα για να μας δει και να γκριλιάξει για τις δυσκολίες που αντιμετωπίζει. Όλοι τού λένε να κάτσει στα αυγά του και να μην παριστάνει το σωτήρα του έθνους, αλλά αυτός δεν τους ακούει. Η αλήθεια είναι ότι βαριακούει κιόλας. Ο παππούς και η γιαγιά από τη μεριά του μπαμπά μου μένουν στην Αθήνα όπου έχουν το μαγαζί τους με τουριστικά είδη κάτω από την Ακρόπολη. Η μαμά έχει και μία αδελφή, τη θεία Μεταξία, η οποία ζηλεύει παθολογικά το θείο Μανόλη, ο οποίος είναι οπτικός, έχει ένα μαγαζί που λέγεται Οφθαλμός και βάζει τα γυαλιά στους πελάτες του μπαμπά. Όλοι τής λένε ότι ο θείος Μανόλης είναι υπόδειγμα συζύγου και να αφήσει τις υστερίες, αλλά αυτή δεν τις αφήνει. Έχουν μία κόρη, την Αναστασία, την ξαδέλφη μου, η οποία πηγαίνει στο γυμνάσιο, αλλά, επειδή με κοροϊδεύει και με λέει «κοντό», δε θα σας πω τίποτα γι' αυτήν κι έτσι δε θα γίνει διάσημη!

Η μαμά διάβασε στο μπλογκ σας ότι, επειδή δεν έχετε έμπνευση, ζητάτε ασείες ιστορίες για να τις κάνετε βιβλίο με τον τίτλο «ΧΑΜΟΓΕΛΑΣΤΕ, ΠΑΡΑΚΑΛΩ!» Μου είπε λοιπόν: «Βρε Αλέξη, δεν του γράφεις του χριστιανού τις ιστορίες του Θόδωρου;»

«Άσε το παιδί ήσυχο καλοκαιριάτικα, είδαμε και πάθαμε να ξεφορτωθούμε τον Θόδωρο, θα τον κάνουμε και βιβλίο τώρα;» μουρμούρισε συγχυσμένη η γιαγιά.

«Θα είναι μια καλή ευκαιρία να εξασκηθεί στη γλώσσα...» είπε ο μπαμπάς, ο οποίος δε χαλάει χατίρι της μαμάς.

Κι έτσι αποφάσισα να σας γράψω. Μέχρι να εμφανιστεί στη ζωή μας ο θείος Θόδωρος, δεν είχαμε αστείες ιστορίες στην οικογένειά μας, εκτός από τις ζήλιες της θείας Μεταξίας και τις μεγαλομανίες του παππού Αντρέα. Όταν όμως μπήκε στη ζωή μας ο θείος Θόδωρος, τότε γέμισε αστείες ιστορίες. Κι όταν λέω αστείες ιστορίες, εννοώ για τους άλλους αστείες, όχι για εμάς. Εμάς μας φάνηκαν σαν εφιάλτης, ξέρετε, από αυτά τα όνειρα που τσιμπιέσαι για να ξυπνήσεις και δεν ξυπνάς. Οι ιστορίες του θείου μου είναι τόσο εξωφρενικές κι απίστευτες που ακόμη κι εγώ δυσκολεύομαι να τις πιστέψω, παρόλο που ήμουν μπροστά. Τώρα βέβαια θα αναρωτηθείτε: «Είναι δυνατόν να συμβαίνουν σε έναν άνθρωπο όλα τα στραβά, τα ανάποδα και τα περίεργα;» Είναι. Ιδίως όταν αυτός ο άνθρωπος είναι ο θείος μου ο Θόδωρος Σπηλιωτακόπουλος!

Ενδιαφέρεστε να τις διαβάσετε;

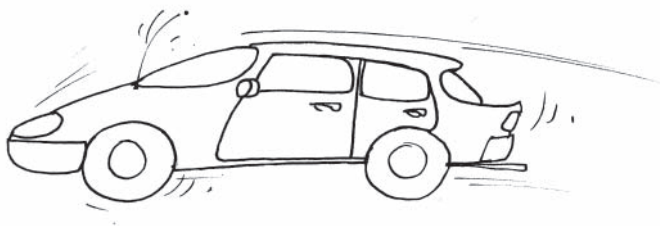
ΥΓ. Ο μπαμπάς μου είπε να σας υπενθυμίσω ότι, αν αποφασίσετε να κάνετε βιβλίο τις ιστορίες με το

θείο Θόδωρο, να αλλάξετε τα ονόματα για να μη γίνουμε ρεζίλι και να γράψετε ότι όλα είναι φανταστικά κι ότι «πάσα ομοιότης με την πραγματικότητα οφείλεται σε καθαρή σύμπτωση», όπως γράφουν όλα τα σοβαρά βιβλία. Ο μπαμπάς γελούσε όταν τα έλεγε αυτά, αλλά η γιαγιά δε γελούσε όταν του απάντησε: «Μα είναι δυνατόν, Λάμπρο, να γραφτεί σοβαρό βιβλίο με πρωταγωνιστή τον Θόδωρο;»

Αλέξης Κοτρώνης
Παλαιών Πατρών Γερμανού 21,
Ψηλά Αλώνια, Πάτρα

Δεν περίμενα πολλά πράγματα από το νεαρό φίλο μου, αλλά είχα την περιέργεια τι σοί άνθρωπος ήταν αυτός ο θείος Θόδωρος. Του απάντησα, μου απάντησε και τελικά μου έστειλε τις ιστορίες του. Σιρώθηκα αμέσως στη δουλειά –κόψε, ράψε, άλλαξε, ξήλωσε, ξαναράψε και διόρθωσε–, τη δουλειά του συγγραφέα δηλαδή, κι ιδού το αποτέλεσμα. Ελπίζω, διαβάζοντάς τες, να διασκεδάσετε κι εσείς όσο κι εγώ. Αν όχι, μην τα βάλετε μαζί μου. Ο Αλέξης Κοτρώνης φταίει, ή μάλλον ο θείος Θόδωρος!

Γ. Ρ.

Εισαγωγή

Πώς βρέθηκε ο θείος Θόδωρος στην Πάτρα

Ήταν απόγευμα μιας συνηθισμένης Κυριακής του Οκτώβρη και βρισκόμαστε όλοι στο σπίτι, ο καθένας απορροφημένος στις ασχολίες του. Ο μπαμπάς μελετούσε ιατρικά περιοδικά, η μαμά έψαχνε στο Διαδίκτυο άρθρα για την επιστημονική της εργασία και η γιαγιά θυμιάτιζε μουρμουρίζοντας «σώσον, Κύριε, τον λαόν Σου» και κάτι άλλα μπερδεμένα. Ο φίλος μου ο Δημήτρης έπαιζε προσπλωμένος στο κομπιούτερ ένα παιχνίδι, εξοντώνοντας με μανία εξωγήινους· δεν είχε αφήσει εξωγήινο για εξωγήινο να περιφέρεται στο Διάστημα. Η Ζαχαρένια, η συμμαθήτριά μας και γειτόνισσά μου, καθόταν δίπλα του και παρακολουθούσε το παιχνίδι κι αναστέναζε κάθε τόσο. Εδώ και δύο μήνες είχε ανακαλύψει ότι ήταν ερωτευμένη μαζί του κι έκανε οτιδή-

ποτε περνούσε από το χέρι της για να του το δείξει, αλλά εκείνος δεν το έβλεπε. Εγώ αντέγραφα τις λύσεις των ασκήσεων που μου είχε φέρει ο Δημήτρης, δίκως να καταλαβαίνω τι γράφω. Του είχα όμως εμπιστοσύνη, γιατί ήταν ο καλύτερος μαθητής στην τάξη μας.

Τότε χτύπησε το τηλέφωνο ρυθμικά –*ντριν, ντριν, ντριν*– θρυμματίζοντας τη γλυκιά μονοτονία του κυριακάτικου απογεύματος.

«Η μάνα μου θα είναι, για να μου πει να γυρίσω σπίτι», είπε ο Δημήτρης μουτρωμένα που θα άφηνε το παιχνίδι κι εγώ πήγα και σήκωσα το ακουστικό.

«Αλέξη, χρυσό μου, εσύ είσαι; Είμαι η θεία Δέσποινα από την Καλαμάτα. Δώσε μου τον μπαμπά σου, αγάπη μου!»

Δε θυμόμουν καμία θεία Δέσποινα από την Καλαμάτα, αλλά δεν της το είπα. Φώναξα τον μπαμπά κι εκείνος σηκώθηκε αργά και βαρύθυμα, γιατί δεν του αρέσει να τον αποσπούν από τις μελέτες του.

«Ποιος ήταν;» με ρώτησε αφηρημένα η μαμά, ανακατεύοντας το τσάι της.

«Η θεία Δέσποινα από την Καλαμάτα».

«Α, οι Σπηλιωτακοπουλαιοί», έκανε αδιάφορα, ενώ ο μπαμπάς έλεγε στο τηλέφωνο: «Εντάξει, θεία, θα κάνουμε κατά το δοκούν... Εντάξει, θεία, μην ανησυχείς... Θα τον συνδράμουμε τον Θόδωρο!»

«Τι ήθελε η θεία Δέσποινα;» ρώτησε η μαμά όταν ο μπαμπάς έκλεισε το τηλέφωνο.

«Βρήκε δουλειά ο Θόδωρος στο δημαρχείο της Πά-

τρας και θα εγκατασταθεί εδώ. Με παρακάλεσε να τον βοηθήσουμε, να τον έχουμε από κοντά».

«Μα ο Θόδωρος τώρα πρέπει να είναι κοιτάμ άντρας! Τι βοήθεια χρειάζεται;»

«Ε, δεν καταλαβαίνεις; Μάνα είναι κι ανησυχεί», είπε ο μπαμπάς και η γιαγιά μου έδωσε ένα πιάτο καθαρισμένα μήλα.

Τότε χτύπησε το τηλέφωνο ξανά κι ήταν η γιαγιά από την Αθήνα.

«Κοίτα σύμπτωση... Μόλις με πήρε η Δέσποινα από την Καλαμάτα· ο Θόδωρος έρχεται στην Πάτρα», της είπε ο μπαμπάς.

«Όχου, παιδάκι μου!» άκουσα δυνατά τη φωνή της γιαγιάς. «Αυτοί, παιδί μου, είναι κατσικοπόδαροι...»

«Άσε μας, βρε μάνα, κατσικοπόδαροι κι ανοησίες!»

«Άκου που σου λέω, κράτησέ τον μακριά! Από παλιά, από τότε που ήμουν στην Καλαμάτα, είχαν τη φήμη», επέμεινε η γιαγιά από την Αθήνα.

«Εγώ δεν τις πιστεύω αυτές τις σαχλαμάρες», ξανάπε ο μπαμπάς και δεν άκουσα άλλα γιατί επέστρεψα στους φίλους μου.

«Τι έγινε;» ρώτησε ο Δημήτρης εξοντώνοντας τον τελευταίο εξωγήινο.

«Τίποτα, ένας θείος μου κατσικοπόδαρος θα έρθει στην Πάτρα», απάντησα αδιάφορα.

«Κατσικοπόδαρος;» απόρησε η Ζαχαρένια και δάγκωσε αριστοκρατικά ένα κομμάτι μήλο και το υπόλοιπο της έπεσε πάνω στις ασκήσεις μου.

«Ναι, έτσι τον είπε η γιαγιά από την Αθήνα...»

«Κατσικοπόδαρος σημαίνει “γρουσούζης”, “γκαντέμης”, “ανακατωσούρας”, είναι αυτός που προξενεί προβλήματα σε ό,τι πλησιάζει», εξήγησε ο Δημήτρης με ύφος κινητής εγκυκλοπαίδειας.

«Άσε μας, ρε Δημήτρη, εγώ δεν τις πιστεύω αυτές τις σαχλαμάρες», είπα αντιγράφοντας το ύφος του μπαμπά. Έτσι είπα, γιατί ακόμη δεν ήξερα τη συνέχεια.

Πάντως, τις πρώτες μέρες μετά την εγκατάσταση του θείου Θόδωρου στην Πάτρα δε συνέβη τίποτα το συγκλονιστικό. Όχι μόνο δε χρειάστηκε να τον βοηθήσουμε, αλλά είχε βρει μόνος του σπίτι, είχε προσαρμοστεί αμέσως στη ζωή της πόλης και κάθε τόσο μας τηλεφωνούσε για να ρωτήσει τι κάνουμε και να μας τονίσει καλοδιάθετα: «Και για ό,τι χρειάζεστε εγώ είμαι εδώ! Μη διστάσετε να μου ζητήσετε οτιδήποτε, καθότι τώρα έχετε τα μέσα στο δημαρχείο».

Δεν υπήρχε τίποτα να του ζητήσουμε, μέχρι που πραγματικά τον χρειαστήκαμε κι έτσι άρχισαν όλα...

Ένα απόγευμα με το θείο Θόδωρο

«Τι θα το κάνουμε το παιδί;»

«Θα το πάμε στον Θόδωρο!»

«Στον Θόδωρο; Μπορεί ο Θόδωρος να;...»

«Μια χαρά μπορεί! Θα τον κρατήσει στο δημαρχείο μέχρι να σχολάσει. Δε θα του είναι βάρος, έτσι κι αλλιώς εκεί βαράνε μύγες. Ύστερα θα τον πάρει στο σπίτι του, θα διαβάσει τα μαθήματά του και, προτού το πολυκαταλάβει, θα περάσω να τον παραλάβω. Θα φροντίσω να μην αργήσω».

Το παιδί ήμουν εγώ και η κουβέντα ήταν των γονιών μου. Η γιαγιά βρισκόταν στο νοσοκομείο για να υποβληθεί σε μια εγχείρηση και δεν ήξεραν τι να με κάνουν, γιατί δεν ήθελα να μείνω ούτε με τη δεσποινίδα Ιοκάστη, από το διπλανό διαμέρισμα, και να ακούω όπερες, ούτε με την οικογένεια Λαζαράνη του κάτω διαμερίσματος που, επειδή δεν έχουν παιδιά, με τρελαίνουν στα

χάδια και με μπουκώνουν με φρούτα, εξωτικές σαλάτες, ξηρούς καρπούς και γλυκά. Θα μπορούσα βέβαια να πάω στο σπίτι κάποιου από τους φίλους μου, αλλά ο Δημήτρης φιλοξενούσε το θείο του που υπηρετούσε στο στρατό κι ήθελε να μείνει μόνος μαζί του για να του μάθει τα μουσικά του πολέμου, ενώ η Ζαχαρένια έμενε σε μιας θείας της γιατί στο σπίτι της γινόταν πραγματικός πόλεμος. Είχε καταφύγει εκεί μια ξαδέλφη της που το είχε σκάσει από το χωριό επειδή οι δικοί της ήθελαν να την παντρέψουν με κάποιον κι εκείνη ήθελε να παντρευτεί έναν άλλον, κι αυτές οι κουβέντες δεν ήταν σωστό να γίνονται μπροστά σε παιδιά. Κι έτσι απόμεινε ο θείος Θόδωρος.

«Εσύ τι λες, πουλάκι μου;» ρώτησε η μαμά.

Εγώ ήθελα να μείνω μόνος στο σπίτι, αλλά η μαμά ένωθε ανασφάλεια να με αφήσει μόνο μου· βλέπετε, είμαι μοναχοπαίδι και με προσέχουν σαν τα μάτια τους.

«Εντάξει», συμφώνησα κι αναρωτιόμουν πώς να ήταν αυτοί οι άνθρωποι στο δημαρχείο που βαρούσαν τις μύγες. Ήταν μια καλή ευκαιρία να τους δω από κοντά.

«Θα ειδοποιήσω τον Θόδωρο να έρθει να σε πάρει από το σχολείο. Δε θα δυσκολευτείς να τον αναγνωρίσεις. Είναι ψηλός, εύσωμος, φαλακρός και...»

«Από τα φρύδια θα τον αναγνωρίσεις! Ο Θόδωρος έχει τα πιο πυκνά φρύδια της Πελοποννήσου, πιο πυκνά κι από του Κολοκοτρώνη», διευκρίνισε η μαμά, προσπαθώντας να κάνει τη φωνή της ευχάριστη και να κρύψει τον εκνευρισμό της.

Και πραγματικά, την επόμενη μέρα ο θείος Θόδωρος με περίμενε στην είσοδο του σχολείου και δε δυσκολεύτηκα διόλου να τον αναγνωρίσω. Από τα φρύδια τον κατάλαβα, ήταν τόσο πυκνά που δεν κατάφερνες να δεις τι χρώμα είχαν τα μάτια του. Ψηλός, σωστός ντερέκι, εύσωμος σαν γίγαντας και φαλακρός σαν γλόμπος. Ήταν δεν ήταν τριάντα χρόνων. Φορούσε στρατιωτικό τζάκετ, μπλε κοιλέ παντελόκι και λουστρίνια παπούτσια. Αν δε γνώριζα αργότερα τον κύριο Γιώργο Μαυροκορέα, θα έλεγα ότι δεν υπήρχε άνθρωπος με πιο αταίριαστο ντύσιμο! Στάθηκα μπροστά του και...

«Θείε Θόδωρε, εσύ είσαι;» μουρμούρισα αβέβαια.

«Ο ανιψιός μου, ο ανιψιός μου ο Αλέξης!» φώναξε και οι γονείς που είχαν έρθει για να πάρουν τα παιδιά τους με κοιπούσαν με περιέργεια κάτω από τις ομπρέλες τους: στο μεταξύ είχε πιάσει μια καταρρακτώδης βροχή, σωστός κατακλυσμός. Έκανε πολύ κρύο κι ένας δυνατός αέρας σάρωνε τους δρόμους της πόλης. Νοέμβρης με τα όλα του.

Ο θείος Θόδωρος με άρπαξε από το χέρι, άνοιξε την ομπρέλα του και ξεκινήσαμε για το δημαρχείο σχεδόν τρέχοντας, γιατί ανησυχούσε ότι ο δήμαρχος θα καταλάβαινε την απουσία του και θα του έβαζε τις φωνές. Δεν ήταν μακριά, αλλά μέχρι να φτάσουμε, μου κόπηκε η ανάσα.

Ανεβήκαμε μια μεγάλη μαρμάρινη σκάλα, διασχίσαμε ένα μεγάλο διάδρομο κι όποιον συνάδελφό του συναντούσαμε, με σύστηνε με καμάρι λέγοντας: «Ο

ανιψιός μου ο Αλέξης, ο γιος του οφθαλμιάτρου Κοιρώνη». Εκείνοι κουνούσαν αφηρημένα τα κεφάλια τους και μου έριχναν μια χαμογελαστή ματιά προτού πάνε στις δουλειές τους. Το γραφείο του θείου Θόδωρου δεν ήταν ακριβώς γραφείο αλλά ένα μεγάλο δωμάτιο όπου εκεί είχαν τα γραφεία τους μερικοί υπάλληλοι. Λέω μερικοί γιατί δεν κατάφερα να τους μετρήσω. Άλλοτε ήταν πέντε κι άλλοτε έξι, άλλοτε ήταν τρεις κι άλλοτε ήταν ένας. Πάντως όλοι τους περιφέρονταν με μια τυρόπιτα στο χέρι. Έκαναν μεγάλες χαρές όταν με είδαν και γέλασαν με την καρδιά τους όταν ρώτησα: «Θείε Θόδωρε, πότε θα αρχίσετε να βαράτε τις μύγες;»

Το μεσημέρι πέρασε ευχάριστα γιατί είχα πλήρη ελευθερία κινήσεων να παίξω με τη γραφική ύλη. Έτσι κι αλλιώς κανείς δεν τη χρησιμοποιούσε. Το καλύτερο από όλα ήταν ένα μικρό μεταλλικό εργαλείο που άνοιγε δύο τρύπες στο χαρτί κάθε φορά που το πατούσες. Με αυτό ασχολήθηκα ιδιαίτερος φτιάχνοντας χαρτοπόλεμο. Είχα γεμίσει μια σακούλα του σουπερ μάρκετ με χαρτοπόλεμο, όταν κατάλαβαν ότι χρησιμοποιούσα έντυπα της υπηρεσίας και εγκυκλίου του υπουργείου και με σταμάτησαν.

Είδα και το δήμαρχο, αλλά εκείνος δε με είδε, γιατί με έκρυψαν σε μια ντουλάπα μαζί με το χαρτοπόλεμο. Εκείνη τη μέρα ο δήμαρχος είχε τα μπουρνίνα του και τους έβαλε κατσάδα, σαν αυτές που μας βάζει η κυρία Πολιτοπούλου, η διευθύντρια του σχολείου μας, όταν της λέμε ότι ξεχάσαμε το τετράδιο των μαθηματικών στο

σπίτι. Όταν έφυγε ο δήμαρχος και με έβγαλαν από την ντουλάπα, ήταν όλοι σκυθρωποί και δεν είχαν διάθεση για αστεία. Κάθισα ήσυχα πλάι από το θείο Θόδωρο και τον παρακολουθούσα γεμάτος περιέργεια όση ώρα έκανε την εργασία του.

«Η δουλειά μου, Αλέξη, είναι πολύ σημαντική. Είμαι επιφορτισμένος με την αποδελτιοποίηση», μου είπε και, επειδή δεν κατάλαβα, μου εξήγησε. «Κοιτάζω όλες τις εφημερίδες και, όταν βρω κάποιο άρθρο που αναφέρεται στο δήμο μας, το κόβω. Πρόσεξε να δεις!»

Είχε ένα μεγάλο, καλά ακονισμένο ψαλίδι και έκοψε πολύ προσεκτικά από την εφημερίδα *Αγγελιαφόρος της Αχαΐας* το κείμενο που τον ενδιέφερε. Σε αυτό ήταν πραγματικά πολύ καλός. Αργούσε λιγάκι ώσπου να το κόψει ολόκληρο, αλλά το έκοψε τέλεια και μου το έδειξε περήφανος σαν κυνηγός που είχε πιάσει λαγό.

«Και τι θα το κάνεις μετά;» ρώτησα, όχι επειδή με ενδιέφερε αλλά για να του δείξω ότι με ενδιέφερε.

«Θα βάλω το απόκομμα σε αυτόν εδώ το φάκελο».

«Κι όταν γεμίσει ο φάκελος;»

«Θα τον βάλω σε αυτό εκεί το ντοσιέ».

«Κι όταν γεμίσει και το ντοσιέ;»

«Θα το βάλω μαζί με τα άλλα ντοσιέ στην ντουλάπα που βρίσκεται πίσω μου».

«Κι όταν γεμίσει και η ντουλάπα και δε χωράει άλλα ντοσιέ;»

«Τότε μεταφέρουμε όλα τα ντοσιέ στην αποθήκη του δήμου, στο υπόγειο».

«Κι όταν γεμίσει και η αποθήκη;»

«Ε, τότε τα πετάμε στα σκουπίδια!» μου είπε και πρότιμπα να μην κάνω άλλες ερωτήσεις· είχα καταλάβει τι σημαίνει να βαράει κάποιος μύγες.

Η ώρα πέρασε ευχάριστα ακόμη κι όταν ο θείος Θόδωρος έπρεπε να καθίσει λίγο παραπάνω κάνοντας υπερωρία. Είχε σουρουπώσει όταν σχολάσε, φάγαμε κάτι πρόχειρο που δεν τρωγόταν και, επειδή το αυτοκίνητό του βρισκόταν στο συνεργείο, πήγαμε στη στάση για να πάρουμε το λεωφορείο. Το σπίτι του βρισκόταν στην άκρη της πόλης.

«Είναι ένα σπίτι που θυμίζει τις παλιές καλές εποχές, όταν ακόμη υπήρχαν άνθρωποι με άλφα κεφαλαίο», μου είπε μπαίνοντας στο λεωφορείο, αλλά δεν ανησυχούσα για το σπίτι γιατί είχαμε πρόβλημα με τα εισιτήρια.

Το μηχανήμα αρνιόταν να ακυρώσει το εισιτήριο. Ο θείος Θόδωρος προσπάθησε ξανά, αλλά τίποτα. Πίσω μας είχαν μαζευτεί κι άλλοι επιβάτες, ο οδηγός βιαζόταν και μάρσαρε τη μηχανή εκνευρισμένος. Ο θείος Θόδωρος σάλιωσε τα χείλη του, συγκεντρώθηκε και δοκίμασε πάλι να ακυρώσει το εισιτήριο, αλλά και πάλι το μηχανήμα δεν ανταποκρίθηκε.

«Τελειώνετε!» φώναξε ο οδηγός.

«Κάνε στην άκρη», είπε συγχυσμένα ένας πίσω μας και ακύρωσε κανονικά το εισιτήριό του. Ακολούθησαν και οι υπόλοιποι, κι ενώ το μηχανήμα ακύρωνε όλα τα εισιτήρια, του θείου Θόδωρου το εισιτήριο αρνιόταν να το ακυρώσει. Δοκίμασε κάποιος να μας βοηθήσει αλ-

λά και πάλι τίποτα. Το μηχανήμα δεν καταδεχόταν τα δικά μας εισιτήρια.

«Δεν μπορώ να καταλάβω τι συμβαίνει. Λες να το μάτιασαν;»

«Πήγαινε να το πεις στον οδηγό, μην έρθει κάνας ελεγκτής και πληρώσεις πρόστιμο», τον συμβούλεψε κάποιος άλλος επιβάτης.

Διασχίσαμε με δυσκολία το συνωσιισμό, σκουντώντας τους εκνευρισμένους επιβάτες, και φτάσαμε στο στρυφνό οδηγό. Ο θείος Θόδωρος του εξήγησε το πρόβλημά μας.

«Μα τι μου λέτε τώρα, κύριε! Γίνονται αυτά τα πράγματα; Το μηχανήμα είναι μηχανήμα, δεν κάνει διακρίσεις, ακυρώνει όλα τα εισιτήρια. Κοίτα λοιπόν τι σκαρφίζονται μερικοί για να μην πληρώσουν τα κόμιστρα!» είπε απότομα και, για να μας το αποδείξει, στην επόμενη στάση άφησε το πόστο του, σηκώθηκε, πήρε το εισιτήριο και προσπάθησε να το ακυρώσει. Αλλά το εισιτήριο δεν ακυρωνόταν. Το κοίταξε μπρος, το κοίταξε πίσω, δεν είδε κάτι ύποπτο, δοκίμασε ξανά, τίποτα. Οι επιβάτες είχαν εκνευριστεί και διαμαρτύρονταν, η βροχή έπεφτε με δύναμη, τα περιγράμματα των σπιτιών είχαν σβηστεί από την αντάρα κι είχαν θαφτεί στο θαμπό σούρουπο.

«Κάτι έκανες στο εισιτήριο», είπε ο οδηγός και κοίταξε καχύποπτα το θείο Θόδωρο. Προτού προλάβει να του απαντήσει, το λεωφορείο άρχισε να κινείται αργά από μόνο του, καθώς είχε λυθεί το χειρόφρενο. Ίσα που πρόλαβε να ξανακαθίσει στη θέση του και να πά-

ρει πάλι τον έλεγχο του αυτοκινήτου στα χέρια του.

«Τι θα γίνει με το εισιτήριό μου;» ρώτησε ο θείος Θόδωρος.

«Τίποτα. Δύο τέτοιους επιβάτες να πάρω ακόμη και θα τη χάσω τη δουλειά μου...» έκανε ο οδηγός και δεν ξαναμίλησε, ενώ οι υπόλοιποι επιβάτες μάς κοιτούσαν καχύποπτα – σε κανέναν δεν αρέσει να συνταξιδεύει με δύο μάγους που επηρεάζουν τα μηχανήματα.

Μου φάνηκε ατελείωτη η διαδρομή, και πάνω που σκεφτόμουν ότι ο οδηγός ίσως είχε χάσει το δρόμο, φτάσαμε. Κατεβήκαμε σε μια ερημιά. Ο θείος Θόδωρος άνοιξε την ομπρέλα του και είπε: «Έχουμε λίγο περπάτημα μέχρι το σπίτι και πρέπει να προσέξουμε τα νερά».

Τα νερά κατέβαιναν ορμητικά στον κατηφορικό δρόμο κι ήταν αδύνατο να τα αποφύγουμε. Περπατούσαμε στην ανηφόρα με δυσκολία, έχοντας κόντρα το δυνατό αέρα. Είχε νυχτώσει πια, το φως του δήμου σε εκείνο το μέρος είχε χαλάσει και δε βλέπαμε σχεδόν τίποτα. Τα παπούτσια μου είχαν γεμίσει νερά και έκαναν *πλαφ, πλαφ*, το παντελόνι μου είχε γίνει μούσκεμα μέχρι τα γόνατα κι ακόμη να φτάσουμε.

«Θείε Θόδωρε, κοντεύουμε;»

«Ναι, σε λίγο φτάνουμε».

Σε «λίγο» που φτάσαμε είχαμε γίνει σαν χειμερινοί κολυμβητές. Το σπίτι ήταν μια ερειπωμένη μονοκατοικία κατάλληλη για φαντάσματα στη μέση ενός απεριποίητου κήπου. Ανεβήκαμε προσεκτικά πολλά γλιστερά σκαλοπάτια κι επιτέλους βρεθήκαμε λαχανιασμένοι

μπροστά στη βαριά μεταλλική πόρτα της εισόδου. Ο θεϊός Θόδωρος άρχισε να ψάχνει μεθοδικά για τα κλειδιά του. Έψαξε στις τσέπες του παντελονιού, έψαξε στις τσέπες του τζάκετ, δεν τα έβρισκε.

«Μην ανησυχείς, θα τα βρω...» μου είπε, αλλά η φωνή του δε μου φάνηκε αρκετά σίγουρη.

Παναγίτσα μου, κάνε το θαύμα σου να τα βρει κι εγώ σου υπόσχομαι ότι όλη την εβδομάδα δε θα αντιγράψω ούτε μία άσκηση από το τετράδιο του Δημήτρη... είπα μέσα μου και η Παναγία έκανε το θαύμα της.

«Α, εδώ είχαν κρυφτεί», έκανε θριαμβευτικά ο θεϊός Θόδωρος τραβώντας από την τσάντα του μια αρμαθιά κλειδιά και μπήκαμε.

Μόλις άναψε το φως τα έχασα. Το σπίτι δεν έμοιαζε με αποθήκη, ήταν αποθήκη. Μια αποθήκη γεμάτη παλιά πράγματα στοιβαγμένα ακατάστατα. Ετοιμόρροπα ράφια βαρυφορτωμένα με αχρονολόγητα βιβλία διακοσμούσαν τους σκεβρωμένους από την υγρασία τοίχους και πλάι τους κάδρα με φωτογραφίες από όλα τα αξιοθέατα του κόσμου: το Γκραν Κάνιον, το Μπιγκ Μπεν, τον Πύργο του Άιφελ, το Τατζ Μαχάλ, το Ρίο ντε Τζανέιρο, τα φιορδ της Νορβηγίας κι ένα σωρό άλλα. Στο πάτωμα είχαν σωριαστεί βελέντζες, μπατανιές, χαλιά, κουρελούδες. Ένα μεγάλο τραπέζι καταλάμβανε το μισό δωμάτιο και πάνω του ήταν τοποθετημένο ένα τεράστιο άγαλμα του Βούδα στη στάση του λωτού. Ξεπατωμένες καρέκλες, φθαρμένες πολυθρόνες από δέρμα, ένα αρχαίο σκρίνιο με γυαλικά κι ένα μπαουλοντίβανο συ-

μπλήρωναν την επίπλωση. Ένα χαλασμένο μοτοποδήλατο, μια στρατιωτική σκηνή, ένας τηλεφωνικός θάλαμος και μια άγκυρα δημιουργούσαν μια σουρεαλιστική εικόνα.

«Το νοίκιασα από έναν ναυτικό. Πώς σου φαίνεται; Δεν έχει χρώμα;» με ρώτησε περήφανος που έμενε εκεί κι όχι στο διαμέρισμα που του είχε προτείνει ο μπαμπάς στο ρετιρέ της πολυκατοικίας όπου μέναμε κι εμείς.

Δεν πρόλαβα να απαντήσω γιατί ακούστηκε ένα δυνατό και θυμωμένο *νιαρ*. Ήταν η γάτα του σπιτιού. Ευτυχώς δεν υπήρχε μαϊμού.

«Τώρα, Δαντών, θα σου βάλω φαγάκι. Πρώτα όμως, ανιψιέ, θα ανάψουμε τη σόμπα να ζεσταθούμε και να στεγνώσουμε. Εσύ, στο μεταξύ, βγάλε το παντελόνι σου γιατί μπορεί να κρυώσεις. Θα σου δώσω εγώ ένα δικό μου να βολευτείς προσωρινώς», είπε και μου έφερε ένα παντελόνι.

Χωρούσα στο ένα μπατζάκι. Ήταν πολύ μεγάλο. Το έφερα δυο στροφές στη μέση μου και το έδεσα με μια ζώνη. Ήμουν σαν κλόουν. Ευτυχώς η ζέστη της μεγάλης σόμπας πετρελαίου ήταν μια παρηγοριά, γιατί έξω μαινόταν η καταιγίδα, βούιζε ο αέρας, ακουγόταν η βροχή να πέφτει με μανία και το κλαδί της συκιάς που κοπανούσε το παραθυρόφυλλο κάθε τόσο έδινε την εντύπωση ότι μας πολιορκούσαν τα τσαντισμένα φαντάσματα που τους χαλάσαμε την ησυχία.

«Θα βάλω στα γρήγορα το πλυντήριο να δουλέψει κι ύστερα θα σου δείξω φωτογραφίες από την Καλαμάτα

και θα σου πω την ιστορία της και την ιστορία της οικογένειά μας, της ονομαστής οικογένειας των Σπηλιωτακοπουλαίων», μου είπε.

«Έχω να γράψω ασκήσεις και να διαβάσω για αύριο», απάντησα συνεσταλμένα, γιατί το τελευταίο πράγμα που ήθελα να ακούσω ήταν η ιστορία της Καλαμάτας.

«Όλα θα γίνουν στην ώρα τους», δήλωσε σαν δήμαρχος κι όπως μετέφερε τα ρούχα, ακούμπησε στον τοίχο κι ένα μεγάλο κομμάτι σοβά κατέρρευσε.

«Δεν είναι τίποτα, έτσι πέφτει ο τοίχος. Σου είπα, είναι σπίτι που σε κάνει να θυμάσαι το παρελθόν...» με καθυσέχασε και πήγε στο μπάνιο για να βάλει το πλυντήριο.

Είχα αγριευτεί με όλα αυτά, αλλά δεν είπα τίποτα. Κοίταξα το ρολόι στον τοίχο· ο μπαμπάς αργούσε ακόμη να έρθει. Η γάτα, χορτασμένη, είχε θρονιαστεί πλάι στο άγαλμα του Βούδα και με κοιτούσε εχθρικά. Μόλις άδειασα το σακιδιό μου για να στεγνώσουν τα μουσκεμένα τετράδια και βιβλία, ο Δαντών έκανε ένα απειλητικό xxxx σαν μουγκρητό λιονταριού. Έμεινα ακίνητος να τον παρατηρώ καθώς συσπειρωνόταν για να μου ορμήσει. Αυτό μου έλειπε τώρα! Οπισθοχώρησα αθόρυβα και πήγα στο θείο Θόδωρο για να του πω να πάρει τη γάτα από το τραπέζι.

Τον βρήκα στο μπάνιο να προσπαθεί να χώσει ένα σεντόνι που περίσσευε στον ξεχειλισμένο κάδο του πλυντηρίου. Έσπρωχνε κι όλο έσπρωχνε, αλλά το σεντόνι δε χωρούσε. Πλάι του έτρεχε το καζανάκι, ακουγόταν γάργαρα το νερό σαν να ήταν κάποια πηγή.

«Θείε Θόδωρε, το καζανάκι τρέχει...»

«Έτσι κάνει αυτό, μια χαλάει μια φτιάχνει, μη δίνεις σημασία», μου απάντησε και το πήρε απόφαση ότι το σεντόνι δε χωρούσε. Πήρε το κουτί με τη σκόνη του απορρυπαντικού, αλλά η τρύπα ήταν μικρή και δεν έπεφτε, άνοιξε μια πιο μεγάλη τρύπα και η περισσότερη σκόνη χύθηκε στο πάτωμα.

«Δεν είναι τίποτα, θα τη μαζέψουμε μετά. Έτοιμο! Το βάζω μπρος και πάμε να σου δείξω τις φωτογραφίες. Είμαι συλλέκτης παλιών φωτογραφιών, διότι οι φωτογραφίες κρατούν ζωντανές τις αναμνήσεις και οι ζωντανές αναμνήσεις μοιάζουν με φάρους που δείχνουν το σωστό δρόμο για το μέλλον!»

Το πλυντήριο πήρε μπρος κι άρχισε να γουργουρίζει, αλλά τη στιγμή που ετοιμαζόμαστε να φύγουμε, θυμήθηκε ότι είχε ξεχάσει στην πίσω τσέπη του παντελονιού το πορτοφόλι του και στην μπροστινή το κινητό του!

«Τι αφηρημάδα!» έκανε χτυπώντας τη φαλάκρα του κι ακούστηκε ένα πλατς.

Το πλυντήριο είχε αρχίσει να δουλεύει και, όσο κι αν πατούσε το κουμπί για να το σταματήσει, αυτό δε σταματούσε.

«Πρέπει να το σταματήσουμε, Αλέξη. Δε με νοιάζει για τα λεφτά ούτε για το κινητό. Αλλά έχω μέσα στο πορτοφόλι παλιές φωτογραφίες της οικογένειας που δεν πρέπει να καταστραφούν!» είπε κι άρχισε να ταρακουνάει το πλυντήριο για να σταματήσει, αλλά εκείνο δε σταματούσε. Δίχως να το ξανασκεφτεί, άρπαξε την πρί-

za και την τράβηξε. Η πρίζα όμως είχε σφηνώσει και δεν έβγαине. Προσπάθησε κι άλλο, κουνώντας την πρίζα πέρα-δώθε, και το αποτέλεσμα ήταν να ακουστεί ένας κρότος συνοδευόμενος από μια γαλαζωπή λάμψη και ξαφνικά έγινε σκοτάδι.

«Θα κάρκε η ασφάλεια. Δεν πειράζει, θα τη φτιάξουμε μετά, έτσι κάνει αυτή, όλο καίγεται. Θα φέρω ένα κερί, εσύ περίμενε εδώ. Δε φοβάσαι, έτσι;»

«Δε φοβάμαι...» ψέλλισα με αβέβαιη φωνή και τον άκουσα να απομακρύνεται, κι απόμεινα μόνος στην τουαλέτα με το καζανάκι να τρέχει, κι άκουγα τη βροχή και τον αέρα να λυσομανούν στη στέγη του ετοιμόρροπου σπιτιού και το κλαδί της συκιάς να χτυπάει το παραθυρόφυλλο.

Ο θεός Θόδωρος επέστρεψε με ένα αναμμένο κερί, κι ήταν αυτό κάποια παρηγοριά.

«Κράτα το κερί, πρέπει να ανοίξω την πόρτα του πλυντηρίου και να βγάλω το παντελόνι», μου είπε και άνοιξε ένα κουτί με εργαλεία· σφυριά, τανάλιες, πένσες, κατσαβίδια και μια βαριοπούλα. Διάλεξε τη βαριοπούλα κι ένα καλέμι κι άρχισε να κοπανάει το στρογγυλό πορτάκι του πλυντηρίου. Παιδεύτηκε έτσι, παιδεύτηκε αλλιώς και στο τέλος τα κατάφερε να το ανοίξει σπάζοντας το σύρτη. Το νερό ξεχύθηκε με δύναμη από τον κάδο, παρέσυρε τη σκόνη απορρυπαντικού και το πάτωμα μετατράπηκε σε αφρισμένη λίμνη.

«Ξέχασα να κλείσω τη βρύση», μονολόγησε και, πλατσουρίζοντας στα αφρισμένα νερά, προσπάθησε να

στρίψει τη βάνα, αλλά η βάνα δεν έστριβε, είχε μαγκώσει για τα καλά έπειτα από τόσα χρόνια αχρησίας, και το νερό έτρεχε και γινόταν αφρός στο πάτωμα και γλιστρούσε στα άλλα δωμάτια.

Αναρωτιόμουν τι θα γινόταν παρακάτω, αλλά η φαντασία μου δεν μπορούσε να συλλάβει την πραγματικότητα. Εκείνη τη στιγμή άλλαξε η κατεύθυνση του αέρα και το σπίτι άρχισε να γεμίζει καπνό από τη σόμπα πετρελαίου. Ντουμανιάσαμε και μας έπιασε βήχας, δάκρυσαν τα μάτια μας, πιάστηκε η αναπνοή μας.

«Το πλυντήριο μπορεί να περιμένει, πάμε να ανοίξουμε το παράθυρο να βγει ο καπνός μην πάθουμε ασφυξία», είπε ο θεός Θόδωρος ψυχραιμα και συμπλήρωσε: «Δε φοβάσαι, έτσι;»

«Δε φοβάμαι...» του απάντησα κι ίσα που ακούστηκε η φωνή μου. Έτρεμαν τα πόδια μου καθώς τον ακολουθούσα πλατσουρίζοντας στα νερά, προσπαθώντας να μη σβήσει το κερί.

Προσπερνώντας την κουζίνα μάς βρήκε άλλη ταραχή, γιατί η γάτα, τρομαγμένη από το σκοτάδι και τον πηχτό μαύρο καπνό, είχε κωθεί στο ντουλάπι, κι άρχισαν να πέφτουν, κάνοντας δαιμονισμένο θόρυβο, κατσαρόλες, μπρίκια, χύτρες κι ένα καμινέτο από τα παλιά χρόνια.

«Μη δίνεις σημασία, δεν είναι τίποτα αυτό, θα τα μαζέψουμε μετά. Πάμε να ανοίξουμε τα παράθυρα για να γίνει ρεύμα και να φύγει ο καπνός, να ανασάνουμε σαν άνθρωποι...»

Και πραγματικά άνοιξε το ένα παράθυρο κι άρχισε

να μπαίνει η βροχή, άνοιξε και το αντικρινό κι έγινε ρεύμα, άνοιξε και ένα φεγγίτη κι έγινε πολύ ρεύμα, κι όταν άνοιξε και την εξώπορτα, έκανε τόσο ρεύμα που σήκωσε στον αέρα όλα τα ελαφριά αντικείμενα του σπιτιού. Δεν πίστευα στα μάτια μου καθώς έβλεπα τα τετράδια και τα βιβλία μου να πετάνε σαν πουλιά και πίσω τους να στροβιλίζονται σαν αστροναύτες, στις δίνες που σχημάτιζε ο μεθυσμένος αέρας, κάλτσες, πουκάμισα, φανέλες, εφημερίδες κι ένα κινέζικο πορτατίφ. Το κερί φυσικά είχε σβήσει και βλέπαμε από τις απανωτές αστραπές και το αχνό φως από μια κολόνα της ΔΕΗ.

Ο θείος Θόδωρος, καταβάλλοντας υπεράνθρωπες προσπάθειες, έσπρωξε την πόρτα για να την κλείσει και τα κατάφερε, μόνο που μαζί με την πόρτα κατάφερε να ρίξει και τη βαρυφορτωμένη βιβλιοθήκη. Ευτυχώς πρόλαβε να κάνει στην άκρη και δε χτύπησε πολύ. Δυστυχώς η βιβλιοθήκη έπεσε μπροστά από την πόρτα και μας παγίδευσε.

«Είχα ξεχάσει ότι το πόδι της δεν ήταν στερεωμένο καλά. Δεν πιστεύω να φοβάσαι, ανιψιέ!» είπε ο θείος Θόδωρος και τον άκουσα να ανασπώνεται.

Στεκόμουν ακίνητος με κομμένη την ανάσα. Ο αέρας φυσούσε μέσα στο σπίτι, ο καπνός έκανε βόλτες, τα χαρτιά πετούσαν μαζί με τα ρούχα, ο αφρός από το πλυντήριο ανέβαινε, η γάτα ούρλιαζε κλεισμένη στο ντουλάπι, ρίχνοντας όσα μαγειρικά σκεύη δεν είχε ρίξει προηγουμένως, το καζανάκι κελάρυζε κι εμείς ήμαστε παγιδευμένοι γιατί η βιβλιοθήκη είχε μπλοκάρει την πόρτα

και τα παράθυρα ήταν ψηλά και δε γινόταν να πηδήσουμε στο δρόμο για να σωθούμε.

«Θείε, μήπως πρέπει να καλέσουμε βοήθεια;» πρότεινα τραυλίζοντας.

Ο θείος Θόδωρος συμφώνησε κι έψαξε για το τηλέφωνο. Το βρήκε αλλά δυστυχώς δε λειτουργούσε. Είχε ξεχάσει να πληρώσει το λογαριασμό και το είχαν κόψει. Ναι, μόλις εκείνη τη στιγμή το θυμήθηκε.

«Και να δεις που όλο έλεγα πως κάτι έχω ξεχάσει, κάτι έχω ξεχάσει. Το λογαριασμό του τηλεφώνου είχα ξεχάσει. Τέλος πάντων, ό,τι έγινε έγινε. Θα δοκιμάσω να τραβήξω τη βιβλιοθήκη στην άκρη, θα απελευθερώσω την πόρτα και θα βγούμε από δω μέσα», μου είπε αισιόδοξα και συμπλήρωσε: «Δεν πιστεύω να φοβάσαι, έτσι;»

Δεν του απάντησα. Η αλήθεια είναι ότι είχα κατουρηθεί από το φόβο μου.

Ο θείος Θόδωρος άρχισε να τραβάει τη βιβλιοθήκη. Αλλά αφού δεν έβλεπε παρά μόνο ελάχιστα από τις λάμπες των αστραπών που έσκιζαν το μαύρο σκοτάδι της καταιγίδας, ήταν αδύνατο να καταλάβει τι έπρεπε να κάνει και πώς να απομακρύνει τη βαριά βιβλιοθήκη από την πόρτα. Δε γινόταν τίποτα, είχαμε παγιδευτεί για τα καλά, γιατί και η πόρτα της κουζίνας είχε μείνει πολλά χρόνια κλειδωμένη και είχε σκουριάσει. Αν κλείναμε τα παράθυρα, θα πνιγόμαστε από τον καπνό, αν τα αφήναμε ανοιχτά, θα παθαίναμε πνευμονία.

Τότε ακούσαμε θόρυβο από μηχανάκι έξω από το σπίτι κι αμέσως μετά μια δυνατή φωνή: «Μωραϊτη 35!»

«Ναι, εδώ είναι η οδός Μωραϊτη, αλλά όχι το 35, εδώ είναι το 107», φώναξε ο θείος Θόδωρος βγάζοντας το κεφάλι του από το παράθυρο.

«Έχουν παραγγείλει πίτσες», εξήγησε το ντελίβερι κι ο θείος Θόδωρος άρπαξε την ευκαιρία για να του εξηγήσει την κατάσταση μας και να ειδοποιήσει αμέσως την αστυνομία να μας απεγκλωβίσει.

«Έχετε παγιδευτεί;» ρώτησε δύσπιστα ο νεαρός.

«Ναι, έχω τον ανιψιό μου εδώ και...»

«Δε μου κάνεις πλάκα, έτσι;»

«Μα τι λες τώρα; Κινδυνεύουμε, σου λέω, πρέπει να καλέσεις την αστυνομία».

«Καλά...» έκανε ο νεαρός κι ακούσαμε το μηχανάκι να απομακρύνεται.

«Εντάξει, σε λίγο θα έρθει η αστυνομία και θα μας απελευθερώσει. Εμείς θα περιμένουμε. Μα πού είσαι, Αλέξη;»

Είχα τρυπώσει στον τηλεφωνικό θάλαμο κι άκουγα την καρδιά μου να χτυπάει δυνατά σαν ταμπούρλο σε παρέλαση. Ο θείος Θόδωρος με πλησίασε, με αγκάλιασε και μου είπε: «Δεν πιστεύω να φοβάσαι, έτσι;»

«Δε φοβάμαι...» απάντησα.

«Έλα να τραγουδήσουμε!» πρότεινε.

«Τι να τραγουδήσουμε;» ρώτησα έντρομος.

«Να πούμε το *Μαύρη ζωή που κάνουμε εμείς οι μαύροι κλέφτες*. Είναι ένα παραδοσιακό τραγούδι από τα χρόνια της Επανάστασης του 1821», είπε κι ευθύς αμέσως άρχισε το τραγούδι δυνατά, ενώ η βροχή έπεφτε

από το ανοικτό παράθυρο, ο αέρας στροβίλιζε ρούχα και καρτιά, η γάτα νιαούριζε το δικό της τραγούδι, το καζανάκι έτρεχε, το αφρισμένο νερό του πλυντηρίου όλο και ανέβαινε ενώ από τη σόμπα ξεχυνόταν μαύρος καπνός.

«Έλα κι εσύ, ανιψιέ, έλα, λεβέντη μου, έλα όπως οι πρόγονοί μας, όπως ο Κολοκοτρώνης...»

«Μαύρη, μωρέ, μαύρη ζωή που κάνουμε εμείς οι μαύροι κλέφτες, εμείς οι μαύροι κλέφτες!»

Τραγουδούσα κι εγώ μαζί του, ήμουν σίγουρος ότι έτσι θα τρομάζαμε τα ζωτικά, τα φαντάσματα και όσα άλλα υπερφυσικά πλάσματα κυκλοφορούσαν τέτοιες φρικτές νύχτες. Κρατιόμαστε αγκαλιά και τραγουδούσαμε και τραγουδούσαμε, εμείς οι μαύροι κλέφτες, σαν μεθυσμένοι.

Τότε κατέφτασε το περιπολικό συνοδευόμενο από ένα ασθενοφόρο, γιατί ο πισαδόρος τούς είχε πει ότι ένας τρελός μέσα στα αίματα κρατούσε όμηρο τον ανιψιό του! Σάσπισαν οι άνθρωποι ακούγοντάς μας να τραγουδάμε παράφωνα τους *Μαύρους κλέφτες* μέσα στο σκοτάδι.

«Είστε καλά;» μας φώναξαν.

«Καλά είμαστε!» απαντήσαμε με μια φωνή.

Τους ακούγαμε που προσπαθούσαν να ανοίξουν την πόρτα αλλά δεν μπορούσαν, οπότε πήγαν από την πόρτα της κουζίνας, έσπρωξαν δυνατά, έσπρωξαν ακόμη πιο δυνατά κι έφυγε όλη η πόρτα μαζί με τα κουφώματα και αρκετό σοβά. Οι αστυνομικοί μπήκαν στο ρη-

μαγμένο σπίτι και έψαχναν να μας βρουν με αναμμένους τους φακούς τους.

«Εδώ είμαστε, εδώ...» φώναξε ο θείος Θόδωρος.

«Δεν το πιστεύω ότι μπορεί να συμβούν τέτοια πράγματα!» ξαφνιάστηκε ένας από τους αστυνομικούς.

Πλατσουρίζοντας στο νερό, σκουντουφλώνοντας στα βιβλία, κουτουλώνοντας στα έπιπλα, απορώντας, πλησίασαν τον τηλεφωνικό θάλαμο και μας κοιτούσαν με την έκπληξη ζωγραφισμένη στα πρόσωπά τους.

«Μην ανησυχείτε, όλα θα πάνε καλά τώρα», μας διαβεβαίωσε ο επικεφαλής και με πήρε αγκαλιά για να με βγάλει από το καταραμένο σπίτι, ενώ ο θείος Θόδωρος προσπαθούσε να δώσει κάποιες εξηγήσεις.

Την ίδια ώρα άκουσα τη φωνή του μπαμπά απ' έξω να με καλεί με αγωνία: «Αλέξη, παιδί μου... Τι έπαθε το παιδί μου!» Δεν είχα ξανακούσει τον μπαμπά να φωνάζει τόσο δυνατά, σχεδόν ούρλιαζε.

«Καλά είναι, καλά», του είπε κάποιος, αλλά πώς να τον πιστέψει ο μπαμπάς βλέποντας το ασθενοφόρο και το περιπολικό με τους φάρους τους να περιστρέφονται, βλέποντας σκιές να κινούνται στα σκαλιά, βλέποντας δέσμες φωτός από τους φακούς των αστυνομικών να σαρώνουν το σκοτεινό σπίτι.

«Μπαμπά!» φώναξα και δεν ξέρω αν είχα ξαναφωνάξει τόσο δυνατά. Όρμησα στην αγκαλιά του, αρπάχτηκα από το λαιμό του και τον κοφομέσιασα γιατί δεν κατέβαινα.

Την ώρα που δίνονταν εξηγήσεις για το τι συνέβη,

έσκυφα στο αυτί του μπαμπά και του είπα πού είχα καταλήξει: «Τελικά υπάρχουν κατοικοπόδαροι...»

Σημείωση: περιπτώ να πω ότι δε βρέθηκε κανένα από τα βιβλία και τα τετράδιά μου. Η μαμά ανέλαβε να εξηγήσει τηλεφωνικώς στην κυρία Πολιτοπούλου την κατάσταση.

«Να πεις στη μαμά σου να βρίσκει λογικές δικαιολογίες για να εξηγήσει τις τσαπατσουλιές σου. Δε γίνονται τέτοια πράγματα!» μου είπε εκείνη. Κι ύστερα στράφηκε στη δασκάλα μας, την κυρία Πέγκυ, που είναι γλυκιά σαν μελομακάρονο. «Ας παραβλέψουμε αυτή τη φορά, ελπίζω ότι δε θα επαναληφθεί...»

«Δε θα επαναληφθεί, έτσι, Αλέξη;» μου χαμογέλασε η κυρία Πέγκυ σαν σαρ της τηλεόρασης.

«Δε θα επαναληφθεί...» μουρμούρισα, αλλά δεν ήμουν καθόλου σίγουρος.

ΕΙΝΟΜΗΛΟ
από 11 ετών

ΠΑΙΔΙΚΗ ΛΟΓΟΤΕΧΝΙΑ

Γιάννης Ρεμούνδος

Ο θείος μου κασικοπόδαρος

Τυπώθηκε σε 100% ανακυκλωμένο χαρτί.

...και για νεαρούς αναγνώστες με απαιτήσεις

Ψηλός, σωστό ντερέκι, εύσωμος σαν γίγαντας και φαλακρός σαν γλόμπος, και με κάτι φρύδια τόσο πυκνά που δεν κατάφερνες να δεις τι χρώμα είχαν τα μάτια του. Φορούσε στρατιωτικό τζάκετ, μπλε κοτλέ παντελόνι και λουστρίνια παπούτσια. Αυτός ήταν ο θείος Θόδωρος από την Πάτρα, που εισέβαλε ξαφνικά στη ζωή της οικογένειας Κοτρώνη.

Ε, και τι έγινε; θα πείτε. Τι περίεργο μπορεί να έχει ένας θείος; Για ρωτήστε και τον ανιψιό του τον Αλέξη... Ή, μάλλον, διαβάστε το βιβλίο με τις εξωφρενικές περιπέτειές του και θα δείτε ότι δεν υπάρχει πιο γκαντέμης, πιο κασικοπόδαρος άνθρωπος σε όλο τον κόσμο!

ΕΚΔΟΣΕΙΣ ΨΥΧΟΓΙΟΣ Α.Ε.
ΤΑΤΟΙΟΥ 121, 144 52 ΜΕΤΑΜΟΡΦΩΣΗ ΑΤΤΙΚΗΣ
ΤΗΛ.: 210 28 04 800 • FAX: 210 28 19 550
www.psichogios.gr • e-mail: info@psichogios.gr

ISBN 978-960-453-769-3

ΚΩΔ. ΜΗΧ/ΣΗΣ: 08238

ΔΙΑΒΑΖΩ ΠΕΡΙΣΣΟΤΕΡΟ ΓΙΑΤΙ ΔΙΑΣΚΕΔΑΖΩ ΚΑΙ ΜΑΘΑΙΝΩ